

RESUMEN TESIS, VALENCIANO

Xarxa, laberint, desert, oceà, jardí, espai, temps, metafísica, ciència, caos, límit, llum, silenci, llenguatge, filosofia, poesia, saviesa, cultura, classicisme, neobarroc, societat, humanisme, utopia, bogeria, viatge, ficció, màscara, espill, llibre, joc, art, paradoxa, transversalitat, fragmentació, signe, símbol, al·legoria, desassossec, mística, visible, invisible, inefable, absolut... són metàfores i claus per a experimentar una temptativa obliqua d'apropament, caiguda o descens a l'abisme.

Allò que es troba i succeïx en l'abisme és inexpressable i només es pot acaronar mitjançant l'experiència, per això esta tesi no es basa en estratègies d'anàlisi ni empra un discurs exclusiu i dogmàtic. Els llenguatges de l'art són el seu fonament escenogràfic i cresol per a la conjunció de coneixements i reflexions, cruïlla aporètica d'aforismes, que intentarà precipitar quelcom semblant a l'esdevindre d'un poema.

Així, entre allò apol·lini i allò dionisiac, es dirimix primer edificant una sistemàtica ajustada al perímetre de la raó, fil conductor de la investigació, amb els seus axiomes, teories, refutacions i possibles conclusions. I alhora diluïx estos fonaments en l'emulsió d'allò creatiu, en el joc plàstic, poètic i mític del gest, que és la clau que la connecta amb l'àmbit experiencial del coneixement.

Este àmbit caracteritza un espai d'investigació particular: aquell on la mirada plega sobre l'endins l'enfora. Les afirmacions no són irrefutables, assagístiques o sistemàtiques, són interrogants que ni pretenen construir una teoria ni renuncien a res, només projecten pulsions que poden estimular els incògnits habitacles de la memòria d'un coneixement innat i col·lectiu submergit fins aleshores en l'abisme. En eixes estances el mínim símptoma de llum desperta un univers inèdit, el de la creació.

El viatge es comença, a mena de cerimònia iniciàtica, amb unes normes de lectura per a este *Llibre redó*. La seua forma procura donar moviment al compendi aforístic perquè reflexione en forma de corol·la, s'arremoline i progresse amb la complexitat d'un rizoma. Es tracta per tant d'una obra dual i interactiva, el seu cos gira i està en repòs, s'adorm en l'espiral i ens somia. Per això és tan important allò que es diu com el que no es diu, tot roda i en la seua fricció fa que bote la purna que il·lumina la profunda obscuritat.

En primer lloc el cabal fonamental de la tesi s'alimenta d'un flux circular de reflexions que s'entretexen i fecunden un territori prolífic per a conjuncions i paradoxes creatives, el del pensament poètic que brolla de la font de la filosofia.

Per altra banda es fa arreplega de bibliografia, citacions i obra (arquitectura, plàstica, cine, música, teatre, assaig, literatura...) de distints creadors que han escarbotat les entranyes de l'abisme i de les metàfores d'aproximació proposades. Tot això s'anirà incrustant com a *collage* o s'adherirà a l'apèndix en la tesi.

La tercer comesa consistix en fabricar un herbari multidisciplinari tirant mà de la collita particular. Es tracta d'aportar projectes propis amb afinitat explícita o transversal cap a cada un dels conceptes fixats, assenyalant i escrutant especialment aquells més apropats a l'abisme.

Allò que esta tesi proposa són en el fons palimpsestos vius, cada lector que fa girar el *Llibre redó* al seu voltant, és un creador més que intervé, el que realment està fent és gratar el text vell i escriure un nou.